

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců: a) A. F. F A.,
b) nezletilý A. A. F A.,
oba státní příslušnost Saúdská Arábie,

proti
žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem 130 51 Praha 3, Olšanská 2
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2019 č. j. CPR-1953-2/ČJ-2019-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 12. 12. 2018 č. j. KRPT-282332-21/ČJ-2018-070022 bylo žalobcům uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/199 Sb.) a stanovena doba, po kterou jim nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinci pozbydou oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 43 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Současně bylo rozhodnuto o tom, že podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb., se na žalobce a) nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.
2. Proti výše uvedenému rozhodnutí podali žalobci odvolání. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 1. 2019 č. j. CPR-1953-2/ČJ-2019-930310-V241 bylo odvolání žalobců zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
3. Žalobci podali v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, v němž namítali, že žalovaný zásadním způsobem pochybil, pokud nezohlednil doložený závažný zdravotní stav žalobce b). Postupem žalovaného byl porušen oprávněný zájem žalobce b) na účinnou léčbu, která je integrální součástí práva na život garantovaného Listinou základních práv a svobod. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vydaného správním orgánem I. stupně měl žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednit zejména věk a zdravotní stav žalobce b) a jeho nespornou závislost na nepřetržité péči a asistenci žalobce a), jak mu to ukládá § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Za nesprávný považují žalobci závěr žalovaného, že doprovodem při lázeňském léčení žalobce b) nemusí být výhradně žalobce a). Poznamenal, že při tak vysokém stupni závislosti žalobce b) na péči a přítomnosti rodičů, by doprovod cizí osoby byl evidentně nemyslitelný a na zdárný průběh léčby by měl zřejmě negativní vliv. Jediným motivem žalobce a) pro setrvání na území České republiky byl oprávněný a odůvodněný zájem jeho dítěte – žalobce b) na pokračování v úspěšné léčbě a rehabilitaci. Ta má být prodloužena o další 4 měsíce, a to vzhledem k příznivým účinkům na zdravotní stav nezletilého. Ihned po ukončení terapie by žalobci dobrovolně opustili Českou republiku. Z napadeného rozhodnutí není rovněž zřejmé, že by žalovaný provedl test proporcionality, kterým by posoudil, zda skutečně porušení veřejného pořádku spočívající v setrvání rodičů s vážně nemocným dítětem po dobu jeho prodloužené léčby je natolik závažné, aby převážilo nad oprávněným zájmem dítěte podle Úmluvy o právech dítěte. Žalovaná se nedostatečně vypořádala s otázkou (ne) přiměřenosti ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobců podle § 11a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobci rovněž namítali, že žalovaný nezjistil zcela potřebný skutkový stav z hlediska jejich možnosti žádat o příslušná povolení k pobytu, pouze ve svých rozhodnutích nastínil teoretické možnosti. Nezabýval se však otázkou, zda by žalobci byli objektivně schopni si některé z uváděných povolení si vyřídit. Rovněž je zřejmé, že s ohledem na komplexní charakter léčby žalobce b) a s ohledem na jeho zdravotní stav nelze po žalobci a) rozumně požadovat, aby byl schopen znát přesnou délku potřebné léčby. Podle informací dostupných žalobci a) byla původně plánována doba léčení v rozsahu 3 měsíců. Proto žalobce a) považoval krátkodobé vízum

v rozsahu 90 dnů za dostačující, a to také s ohledem na skutečnost, že se jedná již o opakovaný pobyt žalobce b) v Sanatoriu Klimkovice. Nejednalo se tedy z jeho strany o lehkotážný přístup či pohrdání právním řádem České republiky. Žalobci jako držitelé víza, které nebylo vydáno na dobu delší než 90 dnů, by museli požádat o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu ČR v zemi původu. Vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobce b) by byl tento postup prakticky nemožný a především by narušil kontinuitu prováděné léčby a rehabilitace. Žalobci dále namítali, že považují za zcela nepřiměřenou délku správního vyhoštění uloženou správním rozhodnutím. Vzhledem k délce neoprávněného pobytu, kdy se jedná o pouhé 2 dny, jeví se jako zcela neadekvátní vyhoštění na dobu plných 3 měsíců. Je zřejmé, že přerušení léčby v takovém rozsahu by mělo neblahý vliv na dosavadní průběh léčby žalobce b) a na dosavadní zlepšení zdravotního stavu.

4. Žalobci v žalobě rovněž žádali o přiznání odkladného účinku žalobě. K tomu soud na tomto místě poznamenává, že z ust. § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., plyne, že žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí. Za situace, kdy v posuzované věci má žaloba odkladný účinek ze zákona, soud o návrhu žalobců na přiznání odkladného účinku žalobě nerozhodoval.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.
6. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci. Dále uvedli, že aktuální zdravotní stav žalobce b) objektivně brání jeho vycestování z území České republiky. Na doplňující dotaz soudu, aby byly specifikovány okolnosti ohledně zdravotního stavu nezletilého žalobce b), které brání vycestování, žalobci odkázali na předloženou lékařskou zprávu z 23. 4. 2019, z níž dle jejich názoru tyto okolnosti plynou.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
8. Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 11. 12. 2018 bylo žalobcům oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. V oznámení o zahájení správního řízení je konstatováno, že správní řízení je zahájeno na základě skutečnosti, že dne 11. 12. 2018 byla provedena pobytová kontrola v Sanatoriu Klimkovice. Během pobytové kontroly bylo zjištěno, že se v sanatoriu nacházejí cizinci bez platného povolení k pobytu, přičemž se kromě jiného jednalo o žalobce a) a b). Z jejich cestovních dokladů bylo zjištěno, že na území členských států Evropské unie vstoupili 11. 9. 2018 na letišti Václava Havla v Praze. Žalobce a) pobýval na území České republiky na schengenském vízum č. X platné od 5. 9. 2018 do 4. 3. 2019 s pobytem na 90 dnů, počet vstupů neomezeně. Lhůta oprávněnosti pobytu uplynula 9. 12. 2018. Od 10. 12. 2018 se tedy na území členských států nacházeli neoprávněně, a to celkem 2 dny. Žalobce a) předložil cestovní pas č. X, který je opatřen schengenským vízem typu C č. X s dobou platnosti od 5. 9. 2018 do 4. 3. 2019 vydané Velvyslanectvím ČR v Kuvajtu, počet vstupů mult, délka pobytu 90 dnů. Nezletilý žalobce b) pobýval na území na schengenském vízum č. X platné od 5. 9. 2018 do 4. 3. 2019 s pobytem na 90 dnů. Žalobce a) do protokolu o

výslechu účastníka správního řízení dne 11. 12. 2018 kromě jiného uvedl, že do České republiky přicestoval s manželkou jako nezbytný doprovod synovi – žalobci b), který se zde léčí. Na území České republiky žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby nemá, ani žádnou osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Byl si vědom uplynutí doby platnosti pobytu. Sdělil, že do domovského státu může odcestovat, ale v Kuvajtu není taková rehabilitační péče jako v České republice. Na otázku, proč nevystoupal v době platnosti víza, tedy do dne 9. 12. 2018 žalobce a) uvedl, že se zde léčí jeho syn, léčba mu začala zabírat a lékaři doporučili delší léčbu, proto zde zůstali. Je si vědom porušení povinnosti cizince dle § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Spis obsahuje rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky k možnosti vycestování žalobců z území České republiky ze dne 12. 12. 2018 č. ZS 45851. Zdravotní stav nezletilého žalobce b) byl dokládán lékařskou zprávou vystavenou vedoucím lékařem MUDr. T. B. o probíhající léčbě nezletilého žalobce b) od 11. 9. 2018 v Sanatoriu Klimkovice. Ze spisu se dále podává, že 12. 12. 2018 byl žalobce a) seznámen s podklady pro rozhodnutí. Žalobce a) se k důkazům a podkladům nechtěl vyjádřit.

9. Dne 12. 12. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPT-282332-21/ČJ-2018-070022, proti němuž žalobci podali odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
10. Krajský soud na návrh žalobců dokazování doplnil zprávou o zdravotním stavu žalobce b). Z lékařské zprávy MUDr. K., AquaKlim, s.r.o., Sanatoria Klimkovice a primáře MUDr. Mgr. T. B. ze dne 23. 4. 2019 bylo zjištěno, že nezletilý žalobce b) trpí epilepsií, zpomaleným psychomotorickým vývojem a mentální retardací. Jedná se o opakovaný pobyt v sanatoriu, pokračování po zdravotní pauze s cílem multisenzorická stimulace, posílení trupu, zapojování horních končetin do funkcí a opor, zlepšení kontroly hlavy, vertikalizace. Pacient rehabilituje v označeném zařízení od 11. 9. 2018, vykazuje pokroky. V lékařské zprávě se konstatuje, že vzhledem k jeho diagnóze je nutno pokračovat v rehabilitaci. Dítě je v sanatoriu v péči otce a vzhledem ke zdravotnímu stavu dítěte a nutnosti celodenní intenzivní péče o dítě je nutná pomoc ošetřovatelky alespoň na část dne. Jako další důkaz žalobci navrhli výsledek žalobce a) jako účastníka řízení. Tento důkaz soud neprovedl, neboť dospěl k závěru, že správní orgán skutkový stav zjistil náležitě a důkaz výslechem žalobce a) je proto nadbytečný.
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
12. Podle ust. 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona, dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.
13. Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost

rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázána na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

14. Krajský soud předně konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří nedílný celek. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Dle názoru soudu rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná a přezkoumatelná. Z rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývají důvody, pro které došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobci pobývali na území České republiky od 10. 12. 2018 do 11. 12. 2018 bez víza, ač k tomu nebyli oprávněni, přičemž k tomu závěru žalobci ani ničeho nenamítali. Při svém rozhodování správní orgán vycházel rovněž v souladu s ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – zákona č. 326/1999 Sb., ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR č. ZS 45851, z něhož vyplývá, že vycestování žalobců do domovského státu je možné. Z výše citovaného protokolu o výsledku žalobce a) jako účastníka správního řízení plyne, že žalobce a) si byl vědom neoprávněného pobytu žalobců na území České republiky. Krajský soud dále činí závěr, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a je projevem suverenity každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území.
15. Soud dále zastává názor, že správní orgány se zabývaly posouzením věci i z pohledu § 119 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgány rovněž posuzovaly přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění podle kritérií uvedených v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Úvahy správního orgánu I. stupně jsou podrobně rozvedeny na straně 4 a 5 a žalovaný se jimi zabýval rovněž na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí dostatečně. Tyto úvahy soud považuje za zcela přezkoumatelné. Soud nesdílí názor žalobců, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nepříznivý zdravotní stav žalobce b). Zdravotním stavem žalobce b) se žalovaný podrobně zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí. Tyto závěry soud sdílí, a proto v podrobnostech na ně odkazuje. Dle názoru soudu žalobci se nemohou odvolávat na nutnost další léčby žalobce b) v České republice a jeho špatný zdravotní stav, neboť v takovém zdravotním stavu už do České republiky přicestoval, následným pobytem v lázních se jeho zdravotní stav nepochybně zlepšil, když nezletilý vykazuje pokroky, jak plyne z výše citované lékařské zprávy. Pokud žalobci b) lékaři doporučili další léčení na území České republiky, bylo na žalobcích, aby si vyřídili příslušné povolení, což však neučinili. Žalobci přitom během správního řízení před správním orgánem, ani v průběhu soudního řízení, neuvedli nic o tom, že by jim nějaké okolnosti znemožňovaly si potřebná povolení vyřídit. Žalobci měli vyřešit svou situaci v souladu se zákonem před vstupem na území České republiky vyřízením vhodného víza. Soud rovněž souhlasí s žalovaným v jeho názoru, že žalobce b) se může rehabilitovat v místě, kde budou mít oba žalobci povolen pobyť, což nemusí být nutně Česká republika a že doprovodem nezletilému žalobci b) může být osoba, která bude na území České republiky pobývat v souladu se zákonem. Soud rovněž sdílí závěry žalovaného, že žalobci uvedené okolnosti neznamenají, že by se v případě jejich vyhoštění jednalo o nepřiměřený zásah do jejich soukromého a

rodinného života. Správní orgány zcela přilehavě zdůraznily, že žalobci nemají žádné vazby k území České republiky, nebyla zjištěna ani tvrzena žádná jejich integrace do české společnosti či společenské, kulturní a ekonomické vazby na území České republiky. Zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť takový zásah nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah. Absolvování léčebného pobytu není okolností, která by zakládala naplnění podmínek § 119 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Soud rovněž souhlasí se závěry žalovaného ohledně stanovení doby, po kterou žalobcům nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie, kterou správní orgán stanovil dobou 3 měsíců, tedy na spodní hranici zákonné sazby, přičemž hodnotil, že žalobci pobývali neoprávněně na území České republiky v délce 2 dnů. Ve shodě s žalovaným soud považuje dobu 3 měsíců, po kterou žalobcům nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech.

16. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 23.04.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně